

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobců: **a) Ch. G., b) nezl. A. A. G.**, nar. oba zastoupeni Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2020, č. j. OAM-590/ZA-ZA11-ZA21-R2-2017-I, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 10. 2020, č. j. 60 Az 31/2020 - 41,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včasně podanou kasační stížností brojí žalobci, jako stěžovatelé, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jejich žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“).

[2] Rozhodnutím žalovaného bylo žádosti stěžovatelů o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana se podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb, o azylu, v rozhodném znění (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

[3] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku zejména uvedl, že stěžovatelé v roce 2017 podali žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Zdůvodnili ji tím, že manžel stěžovatelky a) měl v Dagestánské republice, odkud jejich rodina pochází, problémy s vyděrači. To představovalo riziko pro celou rodinu, o čemž svědčilo napadení staršího syna (o jeho žádosti o mezinárodní ochranu bylo rozhodnuto samostatným rozhodnutím, pozn. NSS). Původce nebezpečí stěžovatelka identifikovala jako wahhábity.

[4] Krajský soud naznal, že nejsou dány důvody pro udělení azylu stěžovatelům. Z žalobní argumentace, ale též z celého azylového příběhu neplynulo, který ze zákonných důvodů pro udělení azylu by měl být dán v jejich případě. Podstatou jejich azylového příběhu je totiž vydírání manžela stěžovatelky a) [otce stěžovatele b)], protože je úspěšný a

movitý podnikatel, a následná hrozba stěžovatelům (jeho rodinným příslušníkům) jako prostředek k dosažení účelu vydírání. To ovšem podle krajského soudu není důvod rasy, pohlaví, náboženství, národnosti nebo zastávání určitých politických názorů. Nejde ani o důvod příslušnosti k určité sociální skupině (společenské vrstvě), protože i podle popisu žalobců byla motivace vyděračů zjištěná, nikoliv třídní. Otec rodiny tedy nebyl pronásledován pro svou příslušnost k sociální skupině (společenské vrstvě) podnikatelů. Obdobný závěr je proto třeba dle názoru krajského soudu přijmout i ve vztahu ke stěžovatelům, podle jejichž azylového příběhu jim hrozí nebezpečí právě pro příslušnost k otci/manželovi. Není-li dán právem uznaný důvod pronásledování, a již z toho důvodu žalovaný nemohl žádosti vyhovět, není důvod podrobně rozebírat jednotlivé otázky odůvodnění strachu z pronásledování a možnosti vnitrostátní ochrany. Protože stěžovatelé nevznegli jiné námitky proti závěru o nedůvodnosti jejich žádosti o azyl, krajský soud se možnostmi udělení azylu z jiných důvodů (humanitární, sloučení rodiny) nezabýval.

[5] Z hlediska doplňkové ochrany shledal krajský soud nedůvodnými námitky směřující vůči závěru žalovaného, že ponižující zacházení musí překročit minimální práh závažnosti. Konstatoval, že žalovaný dospěl ve svém rozhodnutí k důkazně podloženému závěru, že stěžovatelé mohou před hrozbou vážné újmy (jejíž existenci v Dagestánu nezpochybnil) způsobené vydíráním ze strany soukromých osob využít ochrany Ruské federace, jejíž jsou státními občany. Za nepřiléhavé pak krajský soud označil tvrzení stěžovatelů, že v jejich věci se žalovaný měl zabývat tím, zda bezpečnostní služby činí kroky nad rámec obecně účinného právního systému; tím totiž stěžovatelé výslovně uznali, že v Dagestánu existuje účinný právní systém pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících vážnou újmu, tedy že existuje ochrana vyžadovaná § 14a odst. 1 zákona o azylu. Ostatně nijak nevyšlo najevo, že by dagestánský systém ochrany před vážnou újmou – stěžovateli výslovně uznaný za účinný - v praxi nebyl schopen poskytnout specifickým skupinám ochranu. To netvrdili ani stěžovatelé; tím spíše pak netvrdili, že by členy takové skupiny vůbec byli.

[6] Krajský soud rovněž s přihlédnutím k obsahu správního spisu konstatoval, že stěžovatelé nevyužili všech možností domácí ochrany, aniž by bylo zřejmé, že je tato ochrana nedostupná či neefektivní. Ostatně ze spisového materiálu krajský soud vyvodil, že postup policejních složek vůči islámským radikálům je dosti nekompromisní.

[7] K možnosti vnitřního přesídlení, argumentované v rozhodnutí žalovaného, krajský soud uvedl, že stěžovatelé mohli bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jejich osobní situaci v této části státu nejsou dány důvodné obavy, že by jim zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Ztotožnil se tak se závěrem žalovaného, že migrace z Dagestánu je běžným jevem a v jiných částech Ruské federace existují početné dagestánské komunity. V Moskvě či Petrohradu mají různorodé zastoupení sociálních vrstev a existují i oficiální střediska dagestánské kultury. Pro tuto migraci nejsou žádné právní překážky. Jedinou závažnější překážkou je možný diskriminační přístup policejních složek při kontrole dokladů podle rasy a etnického původu. To však žalovaný přiléhavě hodnotil jako činnost, vůči které je možné se bránit kontrolními mechanismy uvnitř policie a z hlediska rozsahu migrace zjevně nepředstavuje překážku pro přesídlení. Jiné části země jsou tedy pro stěžovatele dostupné a nehrozí jim vrácení do Dagestánu. K tomu krajský soud dodal, že z rozhodnutí

pokračování

žalovaného jasně plyne, že bezpečnostní situace v Dagestánu je z pohledu celé Ruské federace výjimečná a islámský radikalismus je v této oblasti tvrdě potlačován. Hrozba pokračování ve vydírání stěžovatelů ze strany náboženských radikálů z oblasti Severního Kavkazu i po přesídlení do jiné části Ruské federace neplyne ani z informací o bezpečnostní situaci v Ruské federaci a Dagestánu zvláště, ani z vyjádření samotných stěžovatelů.

[8] Stěžovateli obecně namítanou rasovou profilaci při kontrole dokladů označil krajský soud za jev sice nevhodný, ovšem vcelku běžný i v jiných mnohonárodnostních státech. Není důvod (resp. stěžovatelé v řízení před soudem žádný konkrétní důvod nepředestřeli), proč by faktická rasová profilace měla porušovat minimální akceptovatelný standard ochrany lidských práv, popřípadě rovnost před zákonem. Ani případné vyžadování úplatků ze strany policie, které může být následkem rasové profilace, nelze podle názoru krajského soudu považovat za nedodržení minimálního standardu ochrany lidských práv.

[9] Krajský soud podotknul, že žalovaný neměl důvod zpochybňovat úvahy stěžovatelů o tom, že v Dagestánu obecně podnikatelům a jejich rodinám hrozí závažná újma a že stěžovatelům bude újma hrozit po návratu do Machačkaly; rozhodnutí žalovaného bylo totiž založeno na tom, že stěžovatelé mají k dispozici prostředky, jak se vážné újmě vyhnout.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[10] V obecné rovině onačili stěžovatelé za důvody kasační stížnosti jednak nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], jednak nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v jeho nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) téhož zákona].

[11] Stěžovatelé nesouhlasí s názorem žalovaného a krajského soudu, že podnikatelé netvoří v Dagestánu „určitou sociální skupinu“, jež by mohla být v intencích zákona o azylu pronásledována z některého azylově relevantního důvodu. V pohovoru k žádosti ostaně uváděli, že všichni podnikatelé v Dagestánu mají potíže s vyděrači. Právě z důvodu příslušnosti k podnikatelské sféře byla upoutána pozornost náboženských radikálů, kteří s vidinou neoprávněného obohacení vydírali stěžovatelčina manžela, kdy ke zdůraznění jejich požadavků fyzicky napadli i jejího syna. Krajský soud tedy chybně vyhodnotil, že náboženští radikálové jednali čistě se zjištěným motivem; zjištěný motiv pronásledovatelů byl dán právě skutečností, že stěžovatelčin manžel byl podnikatelem, a tedy byl naplněn motiv třídní, tj. příslušnost k sociální skupině.

[12] Za kontradiktorní považují stěžovatelé závěr krajského soudu, že specifické postavení stěžovatelky a) coby příslušnice kumycké národnosti obývající autonomní oblast Dagestánské republiky bylo tvrzeno výlučně ve vztahu k vnitřnímu přesídlení, nikoliv již ve vztahu k účinné ochraně prostřednictvím obecně funkčního systému právní ochrany. Argument zvláštního postavení v důsledku rasové diskriminace obyvatel neslovanského původu byl sice uplatněn zvláště ve vztahu k nemožnosti vnitřního přesídlení, to ale samo o sobě nevyklučuje, aby nosné důvody prokazující zvláštní postavení stěžovatele (a dalších rodinných příslušníků) nebyly relevantní taktéž pro posouzení podmínky účinné ochrany.

Stěžovatelé zásadně nesouhlasí se závěrem, že žaloba neobsahovala ani jediný argument o jejich příslušnosti ke specifické skupině v rámci argumentace ve vztahu k účinné ochraně. K precizaci argumentu o specifickém postavení stěžovatelů došlo ve spojitosti námitkami o nenaplnění všech podmínek pro vnitřní přesídlení ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o azylu. Hlediska účinné ochrany skrze funkční právní systém a vnitřního útěku, resp. argumenty k nim učiněné, je třeba posuzovat jako jeden celek, protože izolovaný přístup krajského soudu není podle názoru stěžovatelů přípustný. Stěžovatelé nejenom odkázali na okolnosti popsané a obsažené ve správním spise (problematika rasové diskriminace obyvatelstva neslovanského původu), ale svá tvrzení následně také podrobně a exaktně konkretizovali (s odkazem na zprávu Evropské komise proti rasismu a nesnášlivosti), byť ve spojitosti s vnitřním útekem, což jim ale nemůže být kladeno k tíži. Vyžaduje-li systematika azylového zákona, aby podmínka pro existenci účinné ochrany v zemi původu byla posuzována společně a vzájemně s podmínkou vnitřního útěku, pak podle stěžovatelů tím spíše platí, že argumenty vznesené neúspěšným žadatelem o mezinárodní ochranu mají být posuzovány uceleným způsobem. Skutečnost, že argument o specifickém postavení nebyl uveden přímo ve vztahu k účinné ochraně v zemi původu, avšak vyplývá ve vztahu k vnitřnímu útekem, kdy je nezbytné tyto námitky posuzovat v jejich souhrnu, nezakládá soudu oprávnění, aby právním zástupcem poskytnuté vysvětlení skutečného významu tvrzení specifického postavení bylo krajským soudem při ústním jednání diskvalifikováno s odkazem na § 71 odst. 2 soudního řádu správního, tj. jako opožděně uplatněný žalobní bod.

[13] Stěžovatelé vyjařují také nesouhlas se závěrem žalovaného a krajského soudu o nevyužití všech možností domácí ochrany, když z vylíčených skutečností je nepochybné, že propojení radikálních náboženských skupin se strukturou policejních složek činí jakékoliv kroky neúčinnými. Nebylo povinností stěžovatelů vyčkat na výsledky či sdělení ze strany dagestánských policejních složek, když s ohledem na předchozí zkušenost bylo zřejmé, že oznámení inkriminovaného jednání ze strany náboženských radikálů bude bezvýsledné, či je dokonce vysoce pravděpodobné, že stěžovatel či jiní rodinní příslušníci budou opětovně vystaveni nebezpečí fyzického útoku anebo smrti. Ihned po oznámení fyzického napadení staršího ze synů stěžovatelky a) na policii se na jejího manžela obrátili inkriminovaní náboženští radikálové se sdělením, že udělal chybu, a celá rodina je vystavena hrozbě fyzického násilí či dokonce smrti.

[14] Z pouhé existence možnosti změny místa pro vedení života a přítomnosti dagestánských diaspor nelze dovozovat, že stěžovatelé skutečně uniknou hrozbě vážné újmy. V neprospěch účinnosti vnitřního útěku svědčí taktéž výše popsaný incident, když po oznámení protiprávního jednání náboženských radikálů bylo manželovi stěžovatelky a) a všem rodinným příslušníkům telefonicky vyhrožováno. Proto je dáno důvodné podezření o propojení těchto náboženských radikálů s policejními složkami nejenom v oblasti Severního Kavkazska, nýbrž také v jiných částech Ruské federace, obzvláště v těch, kde působí dagestánské diaspor. Dle čl. 8 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU jsou správní orgány povinny přihlédnout k celkové situaci panující v dotyčné části země a k osobní situaci žadatele o azyl. Této povinnosti správní orgán nedostál, když své závěry opřel o všeobecnou informaci o možnosti vnitrostátní migrace, resp. rezignoval na podrobnější odůvodnění o faktických a právních poměrech v jiných částech domovské země stěžovatelů. Judikatura Nejvyššího správního soudu vyžaduje, aby správní orgán při aplikaci testu přiměřenosti ve vztahu k alternativě vnitřního přesídlení tento test vztáhnul

pokračování

alespoň k jedné či více konkrétním oblastem, aby bylo zřejmé, že tyto splňují kumulativně všechna kritéria možnosti vnitřního přesídlení. Této povinnosti však nebylo učiněno zadost když žalovaný uzavřel, že vnitrostátní migrace je zcela běžným jevem a napříč územím Ruské federace existují dagestánské diaspory, aniž by konkretizoval, do jakých oblastí by bylo fakticky a právně možné se přesunout. Informace nashromážděné správním orgánem jsou nedostatečné, resp. se vůbec nevyjadřují o případném propojení státní složek se zájmovými skupinami, byť stěžovatelé na tuto skutečnost upozorňovali. V důsledku absence této klíčové informace a vzhledem k azylovému příběhu stěžovatelů nelze přisvědčit závěru, že případný vnitřní útěk by byl účinným řešením hrozby vážné újmy.

[15] Stěžovatelé dále sporují názor krajského soudu, že jim v přestěhování se do jiné části země nebrání žádná objektivní překážky. Zpráva Freedomhouse z roku 2020, která je součástí spisového materiálu, explicitně konstatuje, že státní orgány do určité míry omezují svobodu pohybu a bydliště, některé oblastní úřady vydávají registrační vyhlášky, jež omezují právo občanů svobodně si vybrat místo trvalého bydliště, a terčem těchto omezení se většinou stávají právě etnické menšiny a migranti z Kavkazu a Střední Asie. Vyhodnocení možnosti vnitřní ochrany je edy nejenom chybné, ale i rozporné se zprávou nestátní lidskoprávní organizace. Podle stěžovatelů je tímto zpochybněna uskutečnitelnost a proveditelnost přesunu do jiné části země, když je zřejmé, že výběr určité oblasti Ruské federace je ve skutečnosti limitován, ba dokonce fakticky znemožněn. Není tedy pravdou, že jedinou závažnou překážkou je možný diskriminační přístup policejních složek při kontrole dokladů občanů neslovanského původu.

[16] Konečně stěžovatelé namítají, že rasová diskriminace (slovy krajského soudu „rasová profilace“) se netýká pouze kontroly dokladů, nýbrž zahrnuje taktéž natolik potřebnou státní ochranu před původci vážné újmy (tj. wahabbity či šahídy), o níž lze pochybovat, neboť tu jsou dány indicie o propojení náboženských radikálů s policejními složkami. Hodnocení krajského soudu, že jedinou námitkou ve vztahu k poslední podmínce vnitřního přesídlení (zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv) byla toliko rasová diskriminace, nelze přisvědčit, neboť v důsledku značně izolovaného a selektivního hodnocení azylového příběhu stěžovatelů bylo zcela opomenuto, že jim může být odepřen přístup k ochraně, a to jen z důvodu, že nepatří k dominantní společenské skupině. V takovém případě je vnitřní přesídlení vyloučeno, resp. bylo by v rozporu s doktrínou rozumnosti využití možnosti vnitřního přesídlení.

[17] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 13. 1. 2021. Kasační stížnost považuje za nedůvodnou, přičemž ve zbytku svého podání se omezil toliko na rekapitulaci svého rozhodnutí a napadeného rozsudku.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, a proto se soud podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelů. Není-li tomu tak, je nutno kasační stížnost odmítnout jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho důsledky v soudním řízení správním Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS.

[19] Nejvyšší správní soud na úvod poznamenává, že usnesením ze dne 4. 2. 2021, č. j. 1 Azs 414/2020 – 34, odmítl pro nepřijatelnost kasační stížnost manžela stěžovatelky a) [který je otcem stěžovatele b)], od jehož azylového příběhu odvíjeli svou žádost o mezinárodní ochranu i stěžovatelé. Dále Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřijatelnost usnesením ze dne 5. 2. 2021, č. j. 1 Azs 415/2020 – 32, taktéž kasační stížnost dcery stěžovatelky a) [resp. sestry stěžovatele b)]. Konečně pak usnesením ze dne 9. 2. 2021, č. j. 2 Azs 356/2020 – 30, odmítl Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost i kasační stížnost staršího ze synů stěžovatelky a) [resp. bratra stěžovatele b)]. Je třeba předeslat, že kasační stížnost v nynější věci v podstatě zrcadlí kasační stížnosti ostatních rodinných příslušníků stěžovatelů, jež byly odmítnuty pro nepřijatelnost; téměř shodné jsou i stížnostmi napadené rozsudky. Nejvyšší správní soud na tomto místě uvádí, že v nyní posuzované věci neshledal žádný důvod, kvůli kterému by se měl odchýlit od hodnocení, k němuž dříve dospěl v odkazovaných usneseních.

[20] Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro jeho nesrozumitelnost, nemohl jí Nejvyšší správní soud přisvědčit. Krajský soud se věnoval podstatě žalobní argumentace a srozumitelně vysvětlil, proč ji nepovažuje za důvodnou. Vycházel také z toho, že žalovaný zjistil skutkový stav dostatečně a řádně hodnotil všechny skutečnosti významné pro rozhodnutí věci, jeho rozhodnutí tak bylo patřičně zdůvodněno. Krajský soud se podrobně zabýval stěžovateli tvrzenými důvody, které shodně s žalovaným neshledal relevantními pro udělení azylu či doplňkové ochrany.

[21] Stěžovatelé v kasační stížnosti namítli i nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů. Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s touto námitkou, neboť napadený rozsudek je založen na dostatečných skutkových a na nich vystavěných právních důvodech. Vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který byl ve světle konkrétních okolností případu řádně a správně vyhodnocen. Odpovídá požadavkům na přezkoumatelné rozhodování soudu (a správního orgánu), jak plynou z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017 – 36, na který stěžovatelé v kasační stížnosti odkázali.

[22] Existuje i dostatek skutkových důvodů pro závěr, že stěžovatelé mohou k ochraně před vydíráním ze strany soukromých osob (islámských radikálů) využít systému právní ochrany v zemi původu, tj. v Ruské federaci, resp. Dagestánu. Z podkladů neplyne automatické propojení radikálních náboženských skupin se strukturou policejních složek. Naopak z nich je zřejmé, že ruské státní orgány vystupují proti wahhabitům a salafistům na území Dagestánu zcela nekompromisně a oproti dřívějšímu období se zpretrhaly vazby mezi těmito radikály a bezpečnostními složkami (viz Informace o bezpečnostní situaci a postavení salafistů v Dagestánu ze dne 22. 11. 2019).

[23] Také závěr o možnosti přesídlení stěžovatelů a jejich celé rodiny do jiné části Ruské federace se opírá o podložená skutková zjištění (viz Informace OAMP z 20. března 2020, Vnitřní migrace s důrazem na migraci z Dagestánu) a nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů. Z nich vyplývá, že taková migrace je běžným jevem a že v různých částech Ruska existují početné dagestánské komunity (diaspory). Ze zpráv o zemi původu nevyplynulo, že by zde existovalo propojení nestátních zájmových skupin se

pokračování

složkami státní moci po celém území Ruské federace, resp. že by se takto dařilo náboženským radikálům vyhledávat dříve vydírané osoby i v jiných částech země.

[24] V posuzované věci tedy existoval dostatek skutkových důvodů pro závěry, že účinná ochrana před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty je v zemi původu možná a dostupná (viz rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62) a že je možná i alternativa vnitřního přesídlení v rámci Ruské federace. Napadený rozsudek je proto i z těchto důvodů přezkoumatelný.

[25] Konečně na základě všech těchto skutkových zjištění dospěl krajský soud k právním závěrům, které jsou v souladu s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Pokud jde o příslušnost k podnikatelskému stavu jako určité sociální skupině, odpovídá argumentace krajského soudu judikatuře, podle níž je třeba, aby motivujícím důvodem pronásledování byla právě příslušnost k této skupině. Ačkoliv určité vrstvy podnikatelů v Ruské federaci mohou být vystaveny hrozbám ze strany organizovaného zločinu, včetně aktuálního fyzického násilí, jedinou motivací takového chování je patrně materiální obohacení těchto zločineckých struktur (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 17/2014 - 93, rozsudky téhož soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004 - 60, č. 364/2004 Sb. NSS, či ze dne 14. 1. 2004, č. j. 2 Azs 69/2003 - 48). Tak tomu bylo i u manžela stěžovatelky a) [otce stěžovatele b)].

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje zájmy stěžovatelů, a proto není důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. února 2021

Došková

senátu

JUDr. Miluše

předsedkyně